

A woman in a patterned dress is climbing a tall, dark metal ladder that extends from the water to the top of the frame. She is looking upwards with a determined expression. The background is a vast, calm sea under a cloudy, overcast sky. The overall mood is contemplative and aspirational.

ΦΑΙΗ
ΚΟΚΚΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΠΟΥΚΟΥ

Μυθιστόρημα

mama/a

ΜΠΟΥΚΟΥ

Επισκεφθείτε το site του βιβλίου:

www.boukou.gr

Επικοινωνήστε με τη συγγραφέα
στα κοινωνικά δίκτυα και στο blog της:

 /Fkokkinopoulou

 @Fkokkinopoulou

Μπείτε στο **www.mamaya.gr/newsletter** ή σκανάρετε
και είστε ένα «κλικ» από:

- Τα βιβλία μας.
- Την επικοινωνία με τους συγγραφείς μας.
- Τα δώρα μας.
- Τις εκδηλώσεις μας.
- Τα νέα για τον χώρο του βιβλίου.

ΦΑΙΗ ΚΟΚΚΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΠΟΥΚΟΥ

Μυθιστόρημα

ΣΟ Ω

mamaya

Φαίη Κοκκινοπούλου
Μπούκου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Αντώνης Αγγελάκης
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Μαυροειδή
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: © Emma McEvoy,
«Terrible depth, beautiful surface»

Copyright © Φαίη Κοκκινοπούλου, 2016
Copyright © Mamaya Μονοπρόσωπη Ι.Κ.Ε., 2016

Έτος 1ης έκδοσης: 2016

ISBN: 978-618-5224-07-3

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισιός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Mamaya Μονοπρόσωπη Ι.Κ.Ε.

Κόδρου 19, 152 32 Χαλάνδρι

Τηλ.: +30 210 68 96 875

Fax: +30 210 68 96 877

www.mamaya.gr
e-mail: info@mamaya.gr

Facebook: www.facebook.com/mamayabooks

Twitter: www.twitter.com/mamayabooks

Pinterest: www.pinterest.com/mamayabooks

Instagram: instagram.com/mamaya_books

Στον Μανόλη και στη Δήμητρα

Ο ΓΙΟΣ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ ΗΤΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΔΗΛΑΔΗ παπάς. Κι η μάνα μου ήταν η γυναίκα του ανθρώπου του Θεού, δηλαδή παπαδιά. Από όσο ξέρω, έχαιραν μεγάλης εκτίμησης και σεβασμού στο χωριό, όχι λόγω κάποιων ιδιαίτερων ικανοτήτων, αλλά λόγω επαγγέλματος του πατέρα. Η μάνα μου έγγραφε και μετρούσε στοιχειωδώς. Ειδικά στην πρόσθεση και την αφαίρεση χρησιμοποιούσε τα δάχτυλα και σε ώρα ανάγκης έπαιρνε τα σπίρτα που είχαμε στο εικονοστάσι για να ανάβουμε το καντήλι, τα έριχνε στο τραπέζι σαν να επρόκειτο να παίξει μπαρμπούτι στον καφενέ και έκανε τις αριθμητικές πράξεις με την ησυχία της. Στο αλφάβητο είχε μεγαλύτερη δυσκολία, ειδικά στα σύμφωνα. Στα φωνήεντα όμως ήταν ξεφτέρι: ο, ε, α, ι. *1* *πσομί, τρι, κοιλα για τσακι*, έγγραφε στα τεφτέρια. Από ανάγνωση διάβαζε άνετα το όνομά της χωρίς να κομπιάζει: Ζωή.

Ο πατέρας μου, από την άλλη, ήταν το «μυαλό» της οικογένειας, ειδικά στην αριθμητική. Με μια γρήγορη ματιά μπορούσε να υπολογίσει πόσα λεφτά είχε το παγκάρι, πόσα κερδιά είχαν ανάψει οι πιστοί, πόσο λιβάνι είχε ξοδευτεί.

Υπολόγιζε επίσης νοερά τα μνημόσυνα, τους γάμους, τις βαφτίσεις, αλλά και κάποια εξτραδάκια –κηδείες, ευχέλαια και λοιπά τυχερά– έκανε την πρόσθεση κι έτσι ήξερε ανά πάσα στιγμή τι είχε λαμβάνειν. Στο «δίνειν» έκανε πάντα λάθος. Νοικοκύρης άνθρωπος.

Στην επαρχία, την εποχή που μεγάλωναν οι γονείς μου, ήταν σχεδόν αδύνατον να συνάψεις σχέση με άτομο του αντίθετου φύλου. Τα ήθη, σφιχτά σαν ελισαβετιανός κορσές, δημιουργούσαν ασφυξία. Ο πιο μακρινός συγγενής με τον οποίο μπορούσες να έρθεις σε επαφή οικειοθελώς και να μιλήσεις χωρίς επίβλεψη ή να διασκεδάσεις, χωρίς αυτό να αποτελεί προπατορικό αμάρτημα, ήταν τα πρώτα ξαδέρφια. Από εκεί και πέρα όλες οι υπόλοιπες συναναστροφές φάνταζαν ύποπτες, ανάρμοστες, επικίνδυνες, κι ας ήσουν μόνο οκτώ χρόνων. Ακόμα και στο παιχνίδι, σε άλλα λασπόνερα έπαιζαν τα αγόρια, σε άλλα λασπόνερα τα κορίτσια, μην τυχόν κι αρπάξουν καμιά εγκυμοσύνη με το βλέμμα. Στην πάνω ρούγα οι μεν, στην κάτω ρούγα οι δε. Ξεκάθαρα πράγματα.

Αυτή η ανώμαλη κατάσταση λάμβανε περιστασιακά τέλος τις Κυριακές στο κατηχητικό. Όλη την εβδομάδα τα κορίτσια ήταν σε αναμμένα κάρβουνα και κατέστρωναν σχέδια για τη μεγάλη έξοδο: τι θα φορεθεί στην εκκλησία, πώς θα πιαστούν τα μαλλιά, πώς θα σηκωθεί η φούστα χωρίς να γίνει σκάνδαλο, πώς θα κατέβει η κάλτσα χωρίς να γίνει σκάνδαλο, πώς θα καθίσουν πιο κοντά σε αυτόν που αγαπούσαν χωρίς να τραβήξουν την προσοχή. Τα αγόρια, από την άλλη, είχαν τις δικές τους αγωνίες: έβαζαν το πηλήκιο στα κουρεμένα με «την ψιλή» κεφάλια τους κι ονειρεύονταν τον εαυτό τους με πλούσια, φουντωτή κόμη.

Έκαναν εξονυχιστική έρευνα στις μασχάλες, στο εφηβαίο, στα μαγουλάκια τους, με την ελπίδα κάθε φορά να δουν κάποια σημάδια ωριμότητας να ξεπροβάλλουν. Το επιβεβλημένο σαββατιάτικο μπάνιο έμοιαζε μαρτυρικό. Τρίψιμο με σκληρή βούρτσα των ποδιών, αυτιών, χεριών, της κεφαλής και δοντιών. Όμως τις Κυριακές στο κατηχητικό βρίσκονταν αντιμέτωποι με το σοβαρότερο πρόβλημα όλων: τα κοντά παντελονάκια. Επειδή λεφτά για καινούργια ρούχα δεν περίσσευαν, φορούσαν πάντα δανεικά παντελόνια, με αποτέλεσμα άλλοτε να κολυμπούν μέσα σε αυτά σαν μαρίδες στον Ατλαντικό και άλλοτε να είναι τόσο στενά, που αναγκάζονταν να περπατούν με μικρά βηματάκια σαν συγκαμμένες γκέισες. Όλο αυτό είχε ως συνέπεια, μετά από ώρα καθισιού στο κατηχητικό, να πρηξονται, να πονούν και να φαγουρίζουν οι όρχεις τους. Κανένα αγόρι δεν ήθελε να ψηλώσει. Όλα έμεναν χτικιάρικα και στραβοπόδαρα. Αδιέξοδο.

Τότε ήταν που πήρε τη μεγάλη απόφαση ο μπαμπάς μου να γίνει παπάς, ή τουλάχιστον έτσι μας τα είχε διηγηθεί ένα από τα λίγα βράδια που είχε διάθεση για κουβέντα. Μας είπε πως ήθελε να απαλλαγεί μια για πάντα από το δυσεπίλυτο πρόβλημα των παντελονιών. «Τα ράσα είναι η καλύτερη λύση. Αεράτα, δροσερά, έχουν πάντα το σωστό νόμμερο, είναι διαρκώς στη μόδα, δε θα 'χω να ανησυχώ αν ταιριάζει το πουκάμισο με το παπούτσι ή να μου στραμπουλάει το κάθε παντελόνι τα αχαμνά. Χώρα το μαλλί. Δεν είσαι αναγκασμένος να κουρεύεσαι με την ψιλή και να μοιάζεις με αιχμάλωτος πολέμου. Το 'χεις ωραίο, όσο μακρύ θέλεις και κανείς δε σου λέει τίποτα. Πολλά τα πλεονεκτήματα. Ναι, το αποφάσισα. Θα γίνω παπάς!» έτσι έλε-

γε στους συμμαθητές του, που τον ζήλευαν για την έξυπνη τούτη σκέψη κι έτσι έκανε.

Στον ιερό χώρο της εκκλησίας τις Κυριακές μαζευόταν όλη η πιτσιρικαρία. Δεξιά του απεσταλμένου του Κυρίου κάθονταν τα αγόρια, αριστερά του απεσταλμένου του Κυρίου τα κορίτσια κι αυτό αποτελούσε μια μοναδική, θαυμάσια ευκαιρία παρακολούθησης και παρατήρησης των σχεδόν εξωγήινων, αλλόφυλων πλασμάτων. Σε μια τέτοια ιερή συνάθροιση γνώρισε ο μπαμπάς μου τη μαμά μου. Η μητέρα ετών δέκα – παραμένει σε αυτή την ηλικία έως σήμερα –, μελαχρινή, χαμηλοβλεπούσα, ήταν κόρη του τσιπουροποιού της περιοχής. Ο πατέρας, αντράκι προ πολλού, αεικίνητος, πονηρός και νοστιμούλης, είδε σε εκείνη μια μοναδική ευκαιρία οικονομικής αποκατάστασης. Δεν ήξερε ακόμα ότι ο παππούς μου ήταν απένταρος, γιατί έχανε όλα του τα χρήματα σε στοιχήματα. Στοιχημάτιζε σε κυνομαχίες, στοιχημάτιζε αν θα γεννήσει η γάτα θηλυκά ή αρσενικά γατάκια, στοιχημάτιζε αν θα βρέξει, ακόμα και στοίχημα στο στοίχημα έβαζε ο αθεόφοβος. Ο πατέρας νυμφεύθηκε τη μάνα με δόξα και τιμή έξι χρόνια αργότερα κι ευθύς αμέσως χειροτονήθηκε ιερέας με τη βοήθεια του παπα-Κώστα.

‘Όλα πήγαν κατ’ ευχήν. Εκείνη βεβαίως δεν ερωτήθηκε ποτέ γι’ αυτό τον γάμο, αλλά αυτό δεν απασχόλησε κανέναν.

Οι νεόνυμφοι στέγασαν κάτω από δυο στρώσεις ελενίτη τη συζυγική τους ζωή. Το σπιτάκι, προίκα της μάνας, βρισκόταν δίπλα στο προαύλιο της εκκλησίας. Η αρχιτεκτο-

νική του ήταν λιτή, όχι λόγω κάποιας μινιμαλιστικής αισθητικής αλλά λόγω φτώχειας. Μια κρεβατοκάμαρα, κουζίνα, πλυσταριό, τούρκικη εξωτερική τουαλέτα με ντουςιέρα για το εβδομαδιαίο μπάνιο κι ένα δωμάτιο που το ονόμαζαν «το χειμωνιάτικο», μάλλον από μεγαλομανία, γιατί «καλοκαιρινό» έτσι κι αλλιώς δεν υπήρχε. Στο χειμωνιάτικο υπήρχε η μοναδική εστία θέρμανσης του σπιτιού, το τζάκι. Σκοτωμός γινόταν για την καρέκλα δίπλα στο τζάκι. Φυσικά όταν ήταν ο πατέρας στο σπίτι, η θέση ανήκε σε εκείνον και δεν τολμούσε κανείς ούτε να σκεφτεί να πλησιάσει το τετράποδο κάθισμα. Ακριβώς απέναντι από τη φωτιά είχαμε ένα ντιβάνι για καναπέ κι ένα τετράγωνο τραπέζι πάνω στο οποίο εμείς τα παιδιά τρώγαμε, διαβάζαμε τα μαθήματά μας, η μάνα έραβε και σιδέρωνε τα ρούχα, ο μπαμπάς έκανε τους λογαριασμούς και τις παραγγελίες για την εκκλησία. Όλα τα κάναμε πάνω σε αυτό το τραπέζι.

Κάποιες βραδιές που το κρύο περόνιαζε τα κόκαλα κοιμόμασταν όλοι μαζί στο «χειμωνιάτικο» με το αναμμένο τζάκι. Ο πατέρας φυσικά στο ντιβάνι, οι μικρότερες έστρωναν μια κουβέρτα πάνω στο τραπέζι και το μετέτρεπαν σε λουξ κρεβάτι με θέα στο ταβάνι ελενίτ, η μάνα έστρωνε μια κουρελού και κοιμόταν κάτω από το τραπέζι και οι υπόλοιπες δίπλα στο τζάκι να σκεπαζόμαστε με ό,τι περίσσευε. Ο παππούς μου, που ήταν μεγάλο μούτρο, ομορφάντρας, με παλάμες δυσανάλογα μεγάλες και μύτη-μανιτάρι από το πολύ τσίπουρο, πρόσφερε στο νεαρό ζευγάρι, εκτός από το σπίτι, και την οικοσκευή. Δηλαδή από ένα πιάτο στον καθένα, δυο πιρουνία συνοδευόμενα από μαχαίρια, δυο τεντζερέδια, το συζυγικό κρεβάτι –καριόλα με σομέ–, δυο ζευγάρια λουλουδάτα σεντόνια κεντημένα από τα χερσάκια

της μαμάς, δυο πετσέτες, μια κλανιόλα για να αερίζεται ο πατέρας κι ένα εικονοστάσι με όλα τα παραφερνάλια.

Ο μπαμπάς πρόσφερε τον εαυτό του.

Η πρώτη νύχτα του γάμου δεν προχώρησε κατά το δοκούν. Η μητέρα είχε «τα μηνιάτικα» κι έτσι η ένωση του ζεύγους εις σάρκαν μία πήρε λίγες μέρες αναβολή. Τελικώς το μοιραίο έλαβε χώρα ολίγες ημέρες αργότερα, αλλά για τη μάνα ήταν σαν να μη συνέβη ποτέ.

«Πώς είναι, μωρή Ζωή;» ρωτούσαν οι φίλες της ενώ μασούλαγαν κουλούρια κι έπιναν τσάι του βουνού.

«Πονάει;»

«Είναι ωραίο;»

«Πώς είναι το “αυτό” το αντρικό;»

«Τι εννοείς είναι τριχωτό; Σαν το δικό μας; Ιιιι...»

«Μα πώς είναι τόσο μεγάλο που μας λες; Εγώ θυμάμαι που είχα δει το πράμα του αδερφού μου όταν γεννήθηκε και ήταν τόσο δα».

Θες η πιπεράτη κουβεντούλα, θες η νιότη, θες ο καθαρός αέρας, αναποκοκκίνιζαν τα μάγουλα κι ανέβαινε η θερμοκρασία. Μέχρι να αποχαιρετιστούν, είχαν πει τρεις γύρους τσάι, είχαν φάει όλα τα εδέσματα κι από πάνω ένα μπουκάλι τσίπουρο παραγωγής του παππού μου. Η μάνα, που δεν ήξερε από σαβουάρ βιβρ, έτρωγε παραπάνω κουλούρια από όσα της αναλογούσαν, έπαιρνε ύφος μαστόρισσας του έρωτα και μοιραζόταν με τις φίλες της αφειδώς τη σεξουαλική εμπειρία.

«Ό,τι μου φάνηκε καλό ήταν. Δόξα σοι ο Θεός, εύκολο

πράμα και γρήγορο· δε με στενοχώρησε διόλου. Τώρα μάλλον θα γεννήσω».

Αυτό που εννοούσε η μάνα αλλά δεν ήξερε να το πει ήταν πως το «κουνελάκι» του μπαμπά ήταν της συμφοράς. Μικρούτσικο σαν πι-φουρ, έκανε τη «δουλειά» στο άψε σβήσε, χωρίς εκείνη να το πάρει χαμπάρι.

«Και κάθε πότε γίνεται, Ζωίτσα, το από τέτοιο;» ρωτούσαν οι λεύτερες κι άνοιγαν ολόκληρες σαν λουλούδια του αγρού, να ρουφήξουν τη γνώση.

«Καθημερινώς!»

«Και τη Σαρακοστή;» ρωτούσαν κατάπληκτες.

«Και τη Σαρακοστή!» απαντούσε με αυταρέσκεια η μάνα κι έχαφτε ένα κουλούρι ακόμα.

Η Ζωίτσα ήταν πολύ ευχαριστημένη με το αλαφροΐσκιωτο μόριο του άντρα της κι έτσι δεν είχε πρόβλημα να το υποδέχεται όσες φορές ήταν απαραίτητο για να επιτευχθεί ο ύψιστος σκοπός, δηλαδή η διαιώνιση του σπάνιου είδους της μαμάς και του μπαμπά.

Ο παππούς μου, που δυστύχησε να κάνει μόνο ένα παιδί –τη μάνα μου–, είχε ακούσει κατά τη διάρκεια ενός στοιχήματος –ποιος θα πετάξει πιο μακριά την πέτρα– πως στην αρχαία Βαβυλωνία οι γάμοι τελούνταν μόνο την πανσέληνο.

Ο Βαβυλώνιος πεθερός έφτιαχνε ένα αλκοολούχο μείγμα βασιζόμενο στο μέλι, το οποίο ο γαμπρός έπρεπε να πίνει κάθε μέρα μέχρι το επόμενο φεγγάρι, δηλαδή για έναν μήνα. Με αυτό τον τρόπο εξασφαλιζόταν η γέννηση πολλών παιδιών. Ο μήνας αυτός ήταν γνωστός ως ο «μήνας του μέλιτος». Ο παππούς μου, που δεν είχε τη συνταγή

Μπούκου: το όνομα μίας οικογένειας σε ένα ορεινό χωριό της Ελλάδας. Ο πατέρας, παπάς, άνθρωπος της εκκλησίας, αλλά όχι του Θεού. Η μάνα, γυναίκα άβουλη κι αφελής. Κι επτά κόρες που θα έπρεπε να είναι γιοι.

Μπούκου: όνομα βαρύ, φορτωμένο με αμαρτίες και κρίματα, που οδηγούν τον καθένα σε δρόμους διαφορετικούς.

Μπούκου: ένα όνομα που, σαν το κουτί της Πανδώρας, κρύβει μέσα του όλα τα δεινά, το σκληρό πρόσωπο της ελληνικής επαρχίας, της κακοποίησης, των ιδρυμάτων, της νύχτας. Αλλά κάπου βαθιά μέσα στο κουτί υπάρχει η λαχτάρα και η ελπίδα για μια καλύτερη ζωή. Για μια ζωή χωρίς τα βαρίδια του παρελθόντος. Για μια άλλη ζωή.

*Τέσσερα μέλη της οικογένειας Μπούκου
αφηγούνται –ο καθένας από την πλευρά του–
μια συγκλονιστική ιστορία που καθηλώνει.*

www.boukou.gr

www.mamaya.gr
e-mail: info@mamaya.gr

ISBN 978-618-5224-07-3

9 786185 224073

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10021